

Hamani in moja družina

»Živijo,« me ogovori moški glas izza hiše. »Oj,« sem ga pozdravila. Bil je fant, oblečen v modro majico in bele hlače. Na sebi je imel črno kapo.

Ostrižen je bil zelo na kratko. Okoli vratu mu je visela ogrlica z vodnarjevim obeskom. Počasi se mi približa. »Si vodnar po horoskopu ?« ga vprašam. »Ja, pa ti?« in me z zanimanjem ogleduje.

»Vodnar.«

Na zapestju opazim rdečo zapestnico, narejeno iz blaga, na njej pa črni napis Hamani. Poda mi roko.

»Hamani sem. Ravno sem se priselil iz južne Afrike, natančneje iz Angole,« mi nekoliko poklapan pove. »A,ja,« sem pripomnila. No zdaj mi je bilo vsaj jasno, zakaj je črn.

»V glavnem, prihajam iz našega glavnega mesta Luande. Gotovo se čudiš, da znam tako dobro govoriti slovensko.«

»Ja, zelo me čudi. Kot bi bil ta pravi Slovenec,« sem ga pohvalila in mu dala prav.

»No, ja, moja mati je iz Angole.

Moj oče pa je Slovenec. V Angolo je prišel malo raziskovat in takrat se je rodila njuna ljubezen.« Ko je končal svojo družinsko zgodnico, mi je prav odleglo. Ni se mi ljubilo poslušati ljubezenskih zgodbic.

»No, jaz sem pa Nastja in tukaj v Radomljah živim že od svojega rojstva. To je najbolj čudovit kraj, kar sem jih videla.«

»Ja, to je pa lepo slišati,« mi je vzvišeno vrnil.

Od tistega dne sva bila skoraj nerazdružljiva. Moje najboljše prijateljice so mi zelo zamerile zaradi tega. Ampak, ko je za to izvedela moja mat. . . češ, da je moj novi prijatelj črn. Vsi drugi sovaščani so samo opravljali in govorili, da je cigan ničvredni, da je postopač, in podobne žaljivke. Tudi zato je mati ponorela.

»Jaz sem Hamanova prijateljica, pa čeprav je črn. Ne zanima me, kaj pravijo drugi ljudje. Še več. Briga me, kaj rečeš na to ti!«

»Tako pa ne boš govorila z menoj. Za kazen boš bila dva meseca brez žepnine, brez računalnika in po šoli ne boš smela oditi iz našega dvorišča,« je jezno in odločno povedala.

»Ampak, mami!« sem ji oporekala. »Nič ampak, tako bo, pa pika!«

Bila sem zelo žalostna. Še dobro, da mi ni vzela mobitela in se bova lahko vsaj pogovarjala, če se že ne bova smela videvati vsak dan po šoli. Naslednji dan sem mu v šoli vse natančno razložila in razumel je moj položaj.

Ko sem tisti dan počasi prikorakala iz šole, me je v kuhinjo poklicala mami, kjer je kuhala kosilo in mi povedala, da je prispelo pismo zame. Čakala me je bela kuverta, na kateri je bilo z modrim svinčnikom napisano moje ime in naslov.

Na pismu so bile nalepljene tri znamke. Na znamkah je pisalo Angola. Spomnila sem se, da iz Angole prihaja Hamani. To me je zelo čudilo. Nobenega človeka ne poznam od tam. Počasi sem jo odprla in začela brati.

»Draga Nastja!«

»Upam, da ti ne bo težko pri srcu, ko boš brala tole pismo. Ime mi je Kunta in prihajam iz moje rodne dežele Angola. Sem tvoj očka in ti želim veliko povedati o sebi,« Ko sem prebrala ta stavek, sem kar otrpnila. Kolikor jaz vem, nimam očeta. Mami mi je dejala, da je umrl, ko sem bila še majhna, zdaj pa kar naenkrat tole. Čisto me je vrglo iz tira. Mislila sem, da se nekdo šali. Ko sem se nekoliko pomirila, sem brala naprej. »Tvoja mati je bolničarka in je prišla v Angolo poskusiti novo zdravilo. Med bolnimi bolniki je bila tudi moja babica. Ko sem zagledal tvojo mater nisem vedel, kaj storiti in čez čas se je zgodilo, da sva se zaljubila.

Ko sva se nameravala preseliti v Slovenijo, je prišlo do zapletov. Njena družina me ni marala in moja nje tudi ne. Ampak sva se odločila, da se bova borila za najino ljubezen in sva se vseeno preselila. Čez čas sva ugotovila, da prihajaš ti in sva se nameravala poročiti. Toda bilo je nesprejemljivo, da se črnici poročijo z belci. Tudi v Angoli je bilo tako.

Ljudje so začeli protestirati, da ne smem živeti tukaj in se moram vrniti nazaj, od koder sem prišel. Takrat pa si prišla že tudi ti na svet. Rodila si se s sedmimi meseci. Težka si bila 1820g in velika 45cm. Zato sva se odločila, da bom počakal nekaj let, da se prah poleže. Zelo sem te imel rad in tvojo mater tudi. Ampak usoda je hotela, da se za nekaj časa oddaljiva drug od drugega.

Rad bi se srečal s teboj in bi te rad bolje spoznal. Zdaj boš že gotovo skoraj zaključila osnovno šolo, saj si stara 14 let. Zanima me, kakšna si, kaj rada počneš, kdo so tvoji prijatelji. . . ,če bi se rada srečala z menoj se lahko dobiva kadarkoli, če ti le mami dovoli. Pokliči me na številko, ki jo ima shranjeno mami. Ona že ve. V kuverti sem ti priložil tudi mojo sliko, če te zanima, kakšen sem. «

»Tvoj očka«

Ko sem prebrala pismo do konca, sem čutila solze, kako so mi tekle po licih navzdol in kapljale po roza majici in modrih hlačah. V vsem tistem besu sem zakričala in prišla je mami. »Zakaj sta mi naredila to?!« In pokazala na pismo. Na hitro ga je preletela. Zelo sem jokala. »Mislila sva, da je to dobro za tebe, poleg tega pa bi tvojega očeta izgnali iz Slovenije.« »Kaj pa govoriš! Dobro? A zdaj misliš, da bom kar stopila v šolo in rekla; živijo, a veste, da imam tudi jaz očeta? Saj ne misliš resno.«

»In ker nisi imela sreče z očetom, ker je črn, misliš, da je tudi jaz ne bom imela z Hamanom. Saj je samo prijatelj!!! Ne delaj mi krivice.« Bila sem tako jezna, da sem zbila stol na tla in zbežala ven. Pred šolo sva se dobila s Hamanom. Potolažil me je. Res je dober prijatelj.

Ko sem prišla domov, me je mami nagovorila. »Si se pomirila, srčica?«

»Ne nisem« sem čemerno odgovorila. »Presenečenje imam zate,« mi je povedala z nasmeškom na ustih. »Me ne zanima.« »O, pa te bo,« je odgovorila igrivo. Kar sijala je od sreče.

Izza maminega rdečega avtomobila, ki je bil parkiran na šolskem parkirišču, je stopil neki moški. Približeval se mi je in v nekem trenutku sem spoznala, da je očka. Stekla sem mu v objem in čutila sem, kako mi tečejo solze po licu. Ko sva se objemala, sem začutila, da sva eno. Tudi njemu so tekle solze od sreče. Slišala sem jih, kako so padale na tla kot dež iz neba.

Ko sva se naveličala objemati, mi je povedal še marsikaj o njem in njegovem življenju, zato sva se odmaknila na stran in počasi, nevede odkorakala malo na sprehod. Mami je domov odpeljala Hamana.

V šoli so me že od nekdaj izzivali, da sem »ciganka«, ampak zdaj bom lahko s ponosom povedala, da sem pol belka in pol črnka.

S Hamanom sva se še bolj spoprijateljila. Če veste, kaj mislim. Napisal je nekaj pesmi v njegovem jeziku. Ugotovila sem, da oče in Hamani govorita isti jezik - Angolščino. Zaradi očeta - še posebej pa zaradi Hamana se tudi jaz učim tega jezika. Je zelo zabaven. Do sedaj znam povedati že marsikaj, naj večkrat pa uporabim besedi »rada te imam« in »očka.«

